

[Thestrup.]

har vist, at den vej, man har søgt at gå ad, er ufarbar. Er det dog ikke bedre, vi erkender det og søger ad nye veje at nå det mål, vi alle er enige om?

Jeg skal slutte denne udredning af, hvorfor vi ikke har kunnet anerkende denne lovs metoder til inddragelsen af de samfundsskabte værdier og derfor ikke har stillet ændringsforslag til den, med at sige, at det konservative folkeparti føler sig på sikker grund ved fra første færd at have taget afstand fra lovens princip, og at vi ved afstemningen over lovforslaget som helhed vil stemme imod det.

Jeg skal derefter gå over til lovforslagets enkeltheder. Den vigtigste af disse enkeltheder er naturligvis spørgsmålet om, hvor stor en del af den værdi, som ved vurderingerne er udfundet som stigning, der skal indtages. Her bliver igen det første spørgsmål, hvor stor en del af denne stigning der må betragtes som samfundsskabt. For at udfinde denne har den nugældende lov et konjunkturstigningstillæg og et fejlreguleringsstillæg for at borteliminere henholdsvis konjunkturstigningerne og fejlene.

Det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed har i udvalget gjort opmærksom på, at stigningen i vurderingerne ved 10. almindelige vurdering antagelig mange steder vil blive så stor, at det nugældende konjunkturstigningstillæg ikke opfylder sit formål: at borteliminere konjunkturstigningen, således at den nu vil blive beskattet. Det må være klart for enhver, at dette er en fejl og efter min opfattelse en alvorlig fejl ved den nugældende lov. Thi lovens formål er kun at beskatte den samfundsskabte værdistigning, men her går loven helt ud over sit eget formål. Med rette har derfor venstre i sit ændringsforslag foreslået en rettelse af denne fejl ved den 10. almindelige vurdering. Den højtærede finansminister har besynderlig nok kun halvt villet rette fejlen, såvidt jeg kan se i det store og hele kun hvad angår landbrugsjorden, medens han ikke ville forhindre, at byernes grundejere som følge af denne fejl kommer til at svare en skat, som man erkender er uretfærdig og stridende mod lovens formål. Det er efter vor opfattelse en stor mangel, at fejlreguleringstillægget er afskaffet. Alle erkender, at der er store fejl i de vurderinger, der hidtil er foretaget. Der er vist ingen, der tør hævde, at de fremtidige vil blive fejlfri. Går man ud fra den grundregel, at man skal søge at undgå uretfærdigheder, er et fejlreguleringstillæg naturligt, går man ud fra den grundregel, at det gælder om at få så mange penge ud af skatteyderne

som muligt, er det naturligt at afskaffe det. Jeg beklager, at regeringen har fulgt den sidste vej.

Hvad selve den del af den udfundne stigning, der skal beskattes, angår, da har det ved forhandlingerne været vort formål at undgå, at den nye lov blev væsentlig mere byrdefuld end den eksisterende. Efter vor opfattelse er forholdet det, at jo mere man på denne måde, efter denne metode, indtager, jo stærkere virker lovens forkerte principper. Der vil ved den 10. almindelige vurdering finde en stor stigning i ansættelserne sted, og dette vil bevirke, at ejerne alene som følge af denne vil komme til at svare betydeligt mere i skat end tidligere. Med den sammenhæng, der er mellem beskatningen af fast ejendom og huslejens størrelse og byggeriet, forekommer det mig mere end dristigt på dette tidspunkt yderligere at give beskatningen en tak opfeft. For mig at se havde det eneste forsvarlige været, når man nu endelig vil have vurderingerne ført à jour, at man nøjedes med at rette de tre ganske åbenbare fejl, der er i den nuværende lov, og så ventede og så, hvilke følger stigningerne i vurderingerne ville have.

Vi kan fra vor side, når man ikke vil lade procenten af det, det offentlige tager, blive stående uforandret, gå med til det af venstre stillede ændringsforslag om at tage de tre femtedele af stigningen, fordi dette med bibeholdelse af fejlreguleringstillægget ikke vil betyde nogen væsentlig forhøjelse.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på lovforslagets § 9 og de ændringer, der er foreslået hertil. Professor Vinding Kruse har i udvalget foreholdt os, hvor urigtigt det er at forme en paragraf, der skal anvendes i det praktiske liv, på en sådan måde, at den næsten er uforståelig. Professor Illum siger om reglerne i § 9, at de er ret indviklede og vistnok til dels misforståede. Jeg frygter for, at det forholder sig med disse regler, som den svenske digter Tegnèr siger i et af sine berømte digte: „Det dunkelt sagte er det dunkelt tænkte“. I alt fald kan vi vist let blive enige om, at denne paragraf ikke udmerker sig ved olympisk klarhed.

Vedrørende §§ 14—16 er vor opfattelse den, at en efterfølgende regulering af købesummen i alle tilfælde er en urimelighed. Jeg påviste ved lovforslagets første behandling, hvilke urimelige resultater en sådan ordning ville give. Sagførerrådet har i en skrivelse af 26. april 1949 indtrængende frarådet, at en efterfølgende regulering af købesummen skal finde sted. I en erklæring af 30. april 1949 har Dommerforeningen sagt det samme.